

AVRUPA BİRLİĞİ'İNDE YÜKSELEN SAĞ VE İRKÇİ POLİTİKALAR: 21.Yüzyıl Barış Projesinin Sonunu mu getiriyor?

Murat ERCAN*

Özet

Avrupa'nın tanımlanmasını sağlayan en önemli unsur bütün Avrupalı devletler tarafından algılanan ve kabul görülen bir tehdit unsurudur. Bu unsur iç ve dış tehdit olabilir. Örneğin ilk dönemlerde antisemitizm, ortaçağda Anti-İslamizm veya İslamofobi Türkenfobi, Zenofobi, 19. yüzyılda Rusya, 20. Yüzyılda ise Nazi Almanya'sı ve Komünizm gibi unsurlar Avrupa'nın tanımlanmasında ve sınırlarının belirlenmesinde etkin rol oynamışlardır. Soğuk Savaş'ın son bulmasıyla birlikte uluslararası politika önemli değişikliklere sahne olmuş, 20. yüzyıl son döneminde küreselleşme sürecinden etkilenen Avrupa ülkeleri mevcut statükonun korunması için kendilerine yeni düşman arayışlarına girişmişler ve bu doğrultuda İslam'ı Avrupa'yı tehdit eden düşman ilan etmişlerdir. Bu politika Avrupa'da aşırı sağın yükselmesi ve ırkçı eylemlerin artmasına neden olmuştur. Ayrıca Avrupa'da aşırı sağın yükselmesi Avrupa Birliği üyesi ülkelerde Müslümanlara karşı islamofobi altında sosyal, kültürel, ekonomik ve ayrımcılık yapılması gibi hoşgörüsüz politikaların gelişmesini tetiklemiştir. Bu gelişmeler 21.yüzyılın İslam ile Batı medeniyeti arasında vuku bulacak medeniyetler çatışması şekilleneceği ve yine aynı yüzyıl içerisinde medeniyetler çatışması ile başlayan çatışmanın yeni bir kitlesel savaşa neden olabileceğini göstermektedir. Ayrıca Avrupa'da aşırı sağın yükselmesine bağlı olarak çatışmaların devam etmesi temelleri 20. yüzyılda atılan AB'nin ve küreselleşmenin sonunu getirebilir. "Avrupa Birliği'nde Yükselen Sağ ve İrkçi Politikalar: 21.Yüzyıl Barış Projesinin Sonunu mu getiriyor?" başlıklı bu çalışma; Avrupa'da İslam kaynaklı artan aşırı sağ ve ırkçı politikaların gelecek dönemlerde AB'nin iç ve dış politikalarına nasıl yansıtacağı, AB'deki İslam ve Müslüman karşıtlığı bir barış projesi olan AB'nin dağılıp parçalanmasına mı, yoksa AB ülkelerinin birbirlerine daha da yakınlaşmasına neden olacaktır? Yoksa Huntington'un "Medeniyetler Çatışması Tezi" doğrulanıyor mu? sorularının cevabını analiz etmeyi amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Avrupa Birliği, İrkçılık, Medeniyetler Çatışması, İslamofobi

THE RISE OF RIGHT AND RACIAL POLICIES IN THE EUROPEAN UNION: Does the 21st Century bring the end of the Peace Project?

Abstract

The most important factor that ensures the identification of Europe is a threat factor perceived and accepted by all European states. This factor can be both internal and external. For example, some factors such as anti-Semitism in the early periods, anti-Islamism in the Middle Ages or Islam phobia Türkenfobi, (Turk phobia) Zen phobia, Russia in the 19th century, Nazi Germany and Communism in the 20th century played an active role in defining Europe and defining its borders. Along with the end of the Cold War, international politics faced major changes. European countries, influenced by the globalization process in the late 20th century, began to search for new enemies for the preservation of the present status quo and declared Islam to be an enemy threatening Europe. This policy has led to rise of far- right-wing and racist actions in Europe. In addition, the rise of far-right in Europe has led the development of intolerant policies against Muslims such as social, cultural, economic and discrimination under Islam phobia in the countries of the European Union. These developments indicate that the 21st century will be shaped by the clash of civilizations that will take place between Islam and Western civilizations. Moreover, the clash started with the clash of civilizations within the same century could lead to a new mass battle. Moreover, the continuation of conflicts in Europe due to the rise of far right can bring the end of the 20th century EU and globalization. This study with the title of "Rising Right and Racist Policies in the European Union: Does the 21st Century Bring the End of Peace Project?" tries to explain about how the far-right-wing and racist policies on Islamic reasons in Europe will be reflected in the internal and external policies of the EU in the coming periods, whether this anti-Islam and anti-Muslim project will either cause the EU to collapse or break up or EU countries will get closer together? Moreover, it analyses the answer of Huntington's on the question " Is the "Conflict of Civilizations Thesis" verified?"

Keywords: European Union, Racism, Conflict of Civilizations, Islamophobia

* Doç. Dr. Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi, İ.İ.B.F Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Öğretim Üyesi

Giriş

Avrupa'nın tanımlanmasını sağlayan en önemli unsur bütün Avrupalı devletler tarafından algılanan ve kabul görülen bir tehdit unsurudur. Bu unsur iç ve dış tehdit olabilir. Örneğin ilk dönemlerde antisemitizm, Orta Çağ'da Anti-İslamizm veya İslamofobi Türkenfobi, Zenofobi, 19. yüzyılda Rusya, 20. yüzyıl ise Nazi Almanya'sı ve Komünizm gibi unsurlar Avrupa'nın tanımlanmasında ve sınırlarının belirlenmesinde etkin rol oynamışlardır. Avrupa fikrinin en güçlü ayağını, Avrupalı devletler kendi medeniyetlerinin kültürlerini başka medeniyetlerin kültürleri ve değerleri ile karşılaştırarak onları ötekileştirmeleri oluşturmuştur. Fakat bu ötekileştirmeler Avrupa topraklarında savaş ve çatışmaları sonlandırmamış, bilakis bu ötekileştirmeler Avrupa'da aşırı sağ ve ırkçı eylemlerin artmasına neden olmuştur. Avrupa'da aşırı sağcı grupların ırkçı eylemlerinin artması ise Avrupa topraklarında yeni savaflara neden olmuştur.

20. yüzyılda vuku bulan Soğuk Savaş döneminde Batılı veya Avrupalı devletler dağılan ve parçalanmış Avrupa'yı tekrar nitelendirmek ve sınırlarını çizmek için kendilerine tehdit unsuru olarak Sovyet Rusya Rusya'yı görmüş ve bu doğrultuda bugünkü Avrupa Birliği'nin temellerini atmışlardır. Bugün her ne kadar Avrupalı devletler AB'nin Avrupa için barış ve istikrar projesi olduğunu ifade etseler de, aynı zamanda da AB, II. Dünya Savaşı'nda yıkılan ve parçalanmış Hristiyan kardeşliğini bir araya getirme projesidir. Bu proje Soğuk Savaş dönemi boyunca Rusya'yı kendine düşman edinmiş ve bu doğrultuda hareket ederek Hristiyan Avrupalı devletleri ulus üstü özelliği olan AB etrafında birleştirmiştir. Soğuk Savaş boyunca AB üyesi ülkeler birbirlerine karşı ötekileştirici ve düşmanca söylemlerden uzak durmuşlardır. Üstelik birbirlerine yakınlaştırmacı politikaları tercih etmişlerdir. Fakat Berlin duvarının yıkılması, komünizmin çökmesiyle liberalizm zaferini ilan etmiş ve AB ülkesi üyeler büyük ölçüde küreselleşmenin baskısına boyun eğmek zorunda kalmıştır. Küreselleşme ile birlikte AB ve diğer Avrupalı ulus devletleri arasında sınırlar kalkmış, Avrupalı devletlerin Hristiyan kardeşliği üzerine inşa edilmeye çalışıldığı Avrupalılık kimliği yozlaşmaya başlamış ve bunun yanında neo-liberal ekonomik düzeyde ABD'nin AB ticareti üzerinde etkisi artmıştır. ABD ve AB üyesi ülkeler statükonun korunması için komünizmin yerini dolduracak olan yeni bir düşman arayışı içerisine girmişlerdir. Bu doğrultuda Batı uygarlığı İslam'ı, komünizmin yerine koyarak, İslam'ı Batı uygarlığına karşı düşman olarak yansıtan (gösteren) fikirler geliştirmeye başladılar. Batılı medya örgütleri ve düşünce kuruluşlarının İslam karşıtı ürettikleri fikirler sonucunu vermiş ve Batılı ülkelerde yaşayan Müslümanlara karşı dışlayıcı, ayrımcı ve fiziki saldırılar artmıştır. Özellikle 11 Eylül terör saldırısından sonra başta ABD olmak üzere Avusturya, Almanya, Fransa, İngiltere ve Hollanda gibi Avrupalı ülkelere yayılmıştır.

21.yüzyılda yaşanan İslam karşıtı bu gelişmeler Avrupa ülkelerinde İslamofobi olarak arttığı görülmektedir. Aynı zamanda bu gelişmeler Avrupa'da aşırı sağcılığın yükselmesine ve bu da ırkçılığın artmasına neden olmaktadır. Avrupa Birliği'nde Yükselen Sağ ve İrkçı Politikalar: 21.Yüzyıl Barış Projesinin Sonunu Mu Getiriyor? Başlıklı bu çalışmada, genelde Batı, özelde AB'de İslam ve mensubu Müslümanlar neden yeniden ötekileştirilmek istenmiştir? Avrupa'da İslam kaynaklı artan aşırı sağ ve ırkçı politikalar gelecek dönemlerde AB iç ve dış politikalarına nasıl yansır? AB'deki İslam ve Müslüman karşıtlığı, bir barış projesi olan AB'nin dağılıp parçalanmasına mı, yoksa AB ülkelerinin birbirlerine daha da

yakınlaşmasına neden olacaktır? Yoksa Huntington'un "Medeniyetler Çatışması Tezi" doğrulanıyor mu? Sorularının cevabı analiz edilecektir.

Avrupa Birliği'nde Yükselen Aşırı Sağın Nedenseli; Batı Medeniyetinin Ötekisi İslam ve İslamofobi

Avrupa tarihi sık sık aşırı sağcı ve ırkçı politikalara tanıklık etmiştir. Bu politikalar daha önce antisemitizm çerçevesinde gelişmiş ve sonraki dönemlerde ise Anti-İslamizm veya İslamofobi-Türkenfobi ve Zenofobi gibi kavramlarla günümüze kadar devam ettirilmiştir. Batılı devletler bu politikaları sadece kendi aralarındaki çatışmalar ve savaşlar döneminde terk etmek zorunda kalmıştır. Örneğin yakın tarihte Avrupalı devletler 20.yüzyılda I. , II. Dünya Savaşları ve Soğuk Savaş döneminde milliyetçi ve ırkçı politikaları terk etmişler ve farklı kutuplara ayrılarak ayrı saflarda birbirleri ile mücadele etmişlerdir. Barış dönemlerinde ise kendilerine düşman olarak genellikle Müslüman ve Türkleri seçmişlerdir.

II. Dünya Savaşı sonrasında patlaklık veren Soğuk Savaş döneminde uluslararası sistem iki kutup etrafında şekillenmiş ve Batı / Avrupalı devletler aralarındaki sorunları bir tarafa bırakarak kendilerine düşman olarak komünizmi seçmişlerdir. Fakat 1990'nın başlarında Berlin duvarının yıkılması, komünizmin çökmesi ve liberalizmin zaferini ilan etmesiyle ulus devletler küreselleşmenin etkisi altında kalmıştır. Bu yeni düzende sınırlar kalkmış ticaret, finans ve ekonomik düzen üzerinde ABD'nin etkisi hissedilir bir şekilde artmıştır. Aynı zamanda bu yeni düzende ABD ve AB ülkeleri mevcut düzeni sürdürebilmek için küresel bir siyasi, askeri güce ihtiyaç duymuşlardır(Aktaş, 2014: 32). Komünizmin Batı/Avrupalı devletler için tehdit olmaktan çıkmasıyla birlikte Hristiyan Avrupalı devletleri küresel düzende bir arada tutabilmek için ise yeni bir düşmana ihtiyaç duyulmuştur(Ayata,2010: 21). Bu doğrultuda Batılı medya ve düşünce kuruluşları bunu kendilerine bir görev olarak üstlenmişler İslam'ı ve Müslümanları Hristiyan Batı uygarlığına karşı düşman olarak aşağılayan ve kötüleyen fikirler üretmeye başlamışlardır. Batılı medya örgütleri ve düşünce kuruluşlarının İslam karşıtı ürettikleri fikirler sonucunu vermiş ve Batılı ülkelerde yaşayan Müslümanlara karşı dışlayıcı, ayrımcı ve fiziki saldırılar artmıştır. Batılı ülkelerde Müslümanlara karşı dışlayıcı, ayrımcı ve fiziki saldırılar, özellikle 11 Eylül terör saldırısından sonra başta ABD olmak üzere Avusturya, Almanya, Fransa, İngiltere ve Hollanda gibi Avrupalı ülkelere yayılmıştır. Son zamanlarda İslam karşıtı bu gelişmeler Avrupa ülkelerinde İslamofobi olarak arttığı görülmektedir. Aynı zamanda bu gelişmeler Avrupa'da aşırı sağcılığın yükselmesine ve bu da ırkçılığın artmasına neden olmaktadır. Peki, Batılı/Avrupalı ülkelerin İslam korkusunun nedeni/kaynağı nedir? Avrupa'daki siyasiler İslamofobiyi bir siyasi seçim propagandası mı olarak kullanıyor? Acaba Huntington'un "Medeniyetler Çatışması Tezi" doğrulanıyor mu? Bu soruların cevabını bulabilmek için Avrupa'daki İslam karşıtlığı ve İslamofobinin temel nedenlerine bakmak gerekmektedir.

Psikolojide "fobi ve fobia" kelimesi belli bir nesnenin, durumun veya etkinliğin yarattığı ve kişinin kendisi tarafından da yersiz veya aşırı kabul edilen usdışı oluşan korku olarak tanımlanmaktadır. İslamofobi ise korku duygusu ile karakterize edilerek eski bir korku ifade etmek için Batılılar tarafından kullanılmaktadır. İslamofobi, yüzyıllar boyunca sürdürülen savaşlar, soykırımlar, haçlı seferleri ile kendini gösteren dini hoşgörüsüzlüğün bir ifadesidir. Bu hoşgörüsüzlüğün temelinde ise İslam'ın kısa zamanda doğması ve yayılması

diğer dinler tarafından kendileri için bir problem ve tehdit olarak algılanmasına neden olmuştur. İslamofobik görüşe göre İslam dininin Batı kültürü içerisinde bir değeri yoktur ve Batı kültüründen aşağıdır. Ayrıca İslamofobik anlayışa göre İslam şiddet içerikli siyasi bir ideolojiye sahiptir. Dolayısıyla Batı medeniyeti İslamofobi tutumunu ayrımcılık, medyadaki iftiralarıyla, fiziksel rahatsızlık ve saldırganlık eylemleriyle göstermektedir(Karlı, 2013: 81).

Demokrasi, insan hakları ve özgürlük gibi konulara en çok değer verildiği günümüzde Batı, özellikle Avrupa sınırları içerisinde yaşayan Müslümanlara karşı ayrımcılık ve nefret söylemlerinin aşırı bir şekilde yayıldığı görülmektedir. Örneğin Avrupa ülkelerinde yaşan Müslümanların ibadethaneleri basılmakta, camilerin kapılarına domuz kafası, bağırsağı asılmakta, camilerin kapısı ve camları karılmakta, Müslümanlar yolda yürürken veya parklarda şiddet ve saldırıya maruz kalmakta ya da çocukları okullarda hor görülmektedir. Sokakta yürürken polisin kontrol ettiği her dört kişiden ikisi Müslüman bir ülkeden gelmiş kimselerdir. Ayrıca Avrupa sınırlarında yaşanan ırkçı eylemler ve söylemler Avrupa'nın sınırlarını aşarak Türkiye gibi Müslüman ülkelerin iç ve dış politikasına müdahaleye kadar varmıştır. Avusturya'da başlayıp Almanya ve Hollanda'da gerçekleşen Türkiye karşıtlığı ırkçı politika ve eylemler Avrupa'daki ırkçılığın nedeni artığının göstergesidir.

Avrupa'daki bu ayrımcılık ve horlamanın önüne geçilmez bir şekilde arttığı FRA(European Union Agencyfor Fundamental Fights) gibi pek çok Avrupalı araştırma kuruluşları tarafından doğrulanmaktadır. FRA'nın verilerine göre Müslümanlara karşı ayrımcılık, horlama ve ırkçı saldırıların sayısı her geçen yıl artmaktadır. FRA'nın raporuna göre bu ayrımcılığın nedeni tarihi, dini ve kültürel nedenlere bağlanmaktadır(European Commission 2015, Aktaş, 2014: 33). FRA gibi kuruluşların yaptığı bütün araştırmalar göstermektedir ki, Avrupa'da yaşayan Müslüman nüfus, bu ister yaşadığı ülkenin vatandaşı olsun isterse vatandaşı olmasın bugün Müslümanların yarısı sosyal kültürel, ekonomik ve kurumsal alanlarda ayrımcılığa uğramaktadırlar. Fakat bu tür araştırma kuruluşları veya merkezleri sadece araştırma yapmakla kalmamakta aynı zamanda da aşırı sağ partileri ve savunucularına imkan ve olanakları da sunmaktadırlar. Örneğin Merkezi ABD'de bulunan ve dünyayı şekillendiren konular, eğilimler ve tutumlar üzerine araştırma yapan PEW "*TheFuture of the Global MuslimPopulation*" (Küresel Müslüman Nüfusun Geleceği) başlıklı raporunda Müslüman nüfusun giderek hızlı bir şekilde artmakta olduğu ve 2030 yılında yeryüzünde her dört kişiden birinin Müslüman olacağını belirtmektedir. Ayrıca aynı raporda Avrupa'da yaşan Müslüman nüfusunda arttığı ve 2030 yılında 44,1 milyondan 58,2 milyona çıkacağı tahmin edilmektedir. Bu artışın ise 2030 yılında toplam Avrupa nüfusunun %8(PEW, 2017, Citizen Times, 2017)'ne tekabül edeceği şeklinde Hristiyan Avrupa'yı uyarılmaktadır. Anket ve kamuoyu araştırması yapan bu tür araştırma merkezleri Avrupa halkını kışkırtarak Avrupa'da artan Müslüman nüfusun ne denli tehlikeli olduğunu işaret etmekte ve Avrupa'daki Hristiyan halkın Müslümanlara kuşku ve endişeyle bakmasına neden olmaktadır. Başka bir ifadeyle bu tür araştırma merkezleri Avrupa'da Müslüman nüfusun artmasını bir tehdit olarak göstermekte ve bu algı operasyonu Hristiyan Avrupa halkını korkutmaktadır. Sosyal medya gibi kitle iletişim araçlarını sık sık kullanan araştırma kuruluşları Müslümanları düşman gibi göstererek bu korkuyu toplumun her bir tarafına yaymaktadır. Bu algı, bilinçli olarak Avrupa'da aşırı sağın ve akabinde ise ırkçılığın tekrar canlanmasına olanak sağlamaktadır. Ayrıca bu tür araştırma merkezleri yapmış oldukları araştırmalarla siyasi partilere seçim malzemesi sunmaktadırlar. Böylelikle Avrupa'da

muhafazakâr, ırkçı ve milliyetçi partiler bu sonuçları kullanarak oy oranlarını artırmakta, sol partiler ise giderek Avrupa genelinde oy kaybetmektedir. Bugün bu gerçeği gören sol partiler dâhil ırkçı söylemlerde bulunarak oy oranlarını artırma çabası içerisine girmişlerdir. Zira onlara göre Avrupa’da güvensizliğin, işsizliğin ve ekonomik krizlerin nedeni Avrupa sınırlarında yaşayan Müslümanlardır(Marsden, <https://www.wsws.org/de/articles> 2017). Avrupa’da ekonomik üretim sürecindeki paylaşım sorununun yansıması olarak akıllarda oluşturulan ön yargılarla- “Müslümanlar pistir, şiddet eğilimlidir, Türkler tembel ve üçkâğıtçıdır ve Müslümanlar teröristtir (Sumbas, 2009: 276)”-istenmeyen yeni bir öteki ve suçlu yaratılmak istenmektedir. Bu düşüncelerin amacı, kişileri atomize ederek küreselleşme süreci ile yozlaşan Hristiyan dünyasının kendilerini güvende hissedecekleri kimliklerine sahip çıkmasını sağlamak ve Hristiyan dünyasını tek bir çatı altında toplamaktır. Böylelikle Hristiyan dünyasının evren üzerindeki hâkimiyeti sağlanacaktır. Bugün bu plan doğrultusunda Avrupa ülkelerinde milliyetçi ve ırkçı söylemler hızla yükselmiş ve aşırı sağcı, milliyetçi, popülist göçmen ve Müslüman karşıtı partiler önemli oranda oylarını artırarak önemli bir siyasi aktör haline gelmişlerdir.

Peki, neden Avrupalı veya Batılı ülkeler tekrar kendilerine hedefteki düşman olarak Müslümanları seçmişlerdir? Bugün Avrupa ülkelerindeki İslam düşmanlığının dini, tarihi, kültürel ve sosyal yönden pek çok nedenleri olduğunu ifade edebiliriz. Çünkü asırlar boyunca Hristiyan ve İslam dünyası birbirleri ile çatışmışlar ve Hristiyan dünyası, güçlü İslam ordularının nefesini uzunca bir süre enselerinde hissetmişlerdir. Bu iki farklı dünya arasında yaşanan savaşlar toplumlar arasındaki ilişkileri de etkilemiştir. Fakat şu da bir gerçek ki tarihte Avrupa kıtasında birbiri ile savaşmayan devlet yoktur. Örneğin 20.yüzyılda II sıcak savaş bir de Soğuk Savaş yaşanmıştır. Bu savaşlarda Avrupalı ülkeler bloklara/kutuplara ayrılarak birbirleri ile savaşmışlardır. Her ne kadar Avrupalı ülkeler birbirleriyle savaşmış olsalar da bunların savaşlarını İslam ülkelerine karşı vermiş oldukları mücadelelerle karşılaştığımızda din ve kimlik faktörü ortaya çıkmaktadır. Hristiyan Batılı/ Avrupalı ülkeler tarihte aynı din ve kimliğe mensup olan ülkelerle savaşmış olsalar da İslam dininin ortaya çıkıp yayılmasıyla birlikte Müslümanların Hristiyan toplumların egemenliği altındaki toprakları fethetmesi onları rahatsız etmiş ve böylelikle Batı’da- Avrupa’da Müslümanlar iyileştirilmesi gereken korkunç hastalık olarak görülerek ötekileştirilmiş ve istenmeyen öteki olarak algılanmıştır.

Bugünkü Avrupalı ülkelerin Müslümanları öteki olarak görmelerinin tarihsel etmenlerine bakıldığında; Müslümanların Cebelitarık Boğazı’ndan geçip İspanya’ya yerleşmesi ve burada kendi devletlerini kurması, Avrupalı Hristiyan dünyası tarafından bir güvenlik tehdit olarak algılanmıştır. Bu gelişmenin üzerine 8.yüzyılda İslam ordularının Pirene Dağlarını geçerek Fransa’ya girmesi ve Fransa ile kendi topraklarında çatışması Hristiyan dünyasının korkularını daha da artırmıştır. Müslümanların uzunca bir süre Hristiyanlar ile çatışması sonucunda, Hristiyanlar tarafından; İspanya’ da yaşayan Müslümanlar Hristiyanları zorla yerlerinden eden işgalci ve barbar kişiler olarak algılanmıştır. Bu algı çerçevesinde Hristiyan dünyası, Müslümanların Avrupa’da ilerleyişini durdurmak, kutsal toprakları Müslümanlardan geri almak ve İslam tehdidinden kurtulmak için kutsal ittifak oluşturmuşlar ve Müslümanlara karşı seferler düzenlemişlerdir. Müslümanları kâfir ve barbar olarak nitelendiren Hristiyan dünyası her ne kadar da Müslümanlara karşı kutsal haçlı ittifakı altında mücadele başlatmış olsalar da başarılı olamamışlardır(Aksoy, 2011: 165).

Aksine Türklerin steplerden inmesiyle birlikte devlet kurmaları(Osmanlı İmparatorluğu) ve bu yeni kurulan devletin Balkanlara ardından da Avrupa'ya yayılması Hristiyan dünyasının Müslüman ve Türk korkusunu artırarak pekiştirmiştir. Batı/ Avrupalı devletler bu korkularını kuşaktan kuşağa aktarmışlar ve Avrupa halkı üzerinde Müslümanlara ve Türklere karşı korku ve endişe algısı oluşturmuşlardır(Ayata, 2010: 22). Bu korku ve endişe Avrupa'da Müslümanlara karşı ırkçılığın artmasına neden olmuştur. Hatta bu korku ve endişe Avrupa'da ırkçı deyimlere dahi girmiştir(Aktaş, 2014: 41)¹.

İnsanlık tarihine bakıldığında pek çok toplum ve medeniyetler arasında çatışmalar yaşandığı bilinmektedir. Bu çatışmalar II. Dünya Savaşı'na kadar şiddetli bir şekilde devam etmiştir. II. Dünya Savaşı sonrasında çatışmaların genelde Batı, özeldde Avrupa sınırlarında azaldığı ve çatışmaların sadece Orta Asya'da(Ortadoğu) merkezli yaşandığı bilinmektedir. Buna rağmen Batı'nın – Avrupa'nın İslam karşıtlığı ön yargısı son bulmamıştır. Bilakis bu ön yargı her geçen gün hızlanarak artmaktadır. Bu durumun ancak Batı-Avrupa toplumlarının siyasi, dini ve kültürel takıntıları ve uzunca bir süre Müslüman ve Türklerin etkisinde kalmışlığın, dolayısıyla kendilerini aşağılanmış olarak hissetmelerinden kaynaklandığını belirtebiliriz. Özellikle Osmanlıların kurulup cihan imparatorluğu kurmasıyla birlikte Hristiyan dünyası Türklerin² Hristiyanlığı yok edeceği ve Türklerin tüm Batı/Avrupa'ya hâkim olacağı endişesine kapılmışlardır. Bu düşünce hâlâ bugün eşi benzeri olmayan ulus üstü örgüt olan AB'de mevcuttur. AB üyesi olan ülkelere göre nüfusunun %90'nı Müslüman olan Türkiye'nin, AB'ye üye olmasıyla birlikte Türkiye'nin birliği müslümanlaştıracığı endişesi hâkimdir. Bu ön yargı ise AB toplumu üzerinde endişe ve korkulara neden olmaktadır. Burada şunu ifade etmekte fayda vardır; Türkiye'nin üyeliği sadece din faktörüne bağlı değildir. Türkiye'nin sahip olduğu dini kimlik üyelik yolunda önemli faktörlerden sadece birisidir. Ekonomi, siyasi ve AB mevzuatına uyum aday ülke olarak Türkiye'nin yerine getirmesi gereken kriterlerdir. Fakat Batı, özellikle AB kendi kimliğini, güvenliğini ve sınırını belirlemek için sürekli birilerini kendine düşman olarak ilan etmiştir.

Batı/Avrupa uygarlığının tarihinde kendisini savunmak ve propagandalarını yapmak için başka bir toplumu veya medeniyeti istenmeyen ilan edip ötekileştirdiği pek çok sayıda örnekleri mevcuttur³. Örneğin 20.yüzyılda Batı siyasal ve kültürel kimliğini anti-komünist olarak tanımlamış ve bu bağlamda uluslararası siteminin iki kutuplu yapıya bölünmesine neden olmuştur. Komünizmin çökerek iki kutuplu yapının son bulmasıyla birlikte kendi varlığını güvence altına alabilmek için kendine yeni bir tehdit arayışına girmiş ve bu doğrultuda İslam ve mensubu Müslümanları ötekileştirmiştir(Ayata, 2009: 397). Özellikle de 21.yüzyılın hemen başında 11 Eylül saldırısından sonra bunu tescillemiştir. Hâlbuki 21. yüzyıl en çok insanı değerlerin savunulduğu ve öne çıkartıldığı yüzyıl olmasına rağmen Batı/ Avrupalı ülkeler İslam'ı iyileştirilmesi gereken korkunç ve bulaşıcı bir hastalık olarak

¹Bu deyimlerden bazıları şunlardır; İtalyanlar “Anneciğim Türkler geliyor ve Türk gibi pis kokmak” Sırplar” bir ite bir de Türk'e güven olmaz, Türk gibi bencil” Yunanlar “Öfkesinden Türk oldu” Fransızlar “Türk kafası” Aktaş, Murat, “Avrupa'da Yükselen İslamofobi ve Medeniyetler Çatışması Tezi “Ankara Avrupa Çalışmaları Dergisi, Cilt,13, No. 1, 20 14, s.41.

² Batı dünyası, Osmanlı İmparatorluğunun kurulması ve özellikle İslamiyet'i devletin resmi dini olarak kabul etmesiyle birlikte Türk dendiğinde Müslüman, Müslüman dendiğinde Türkleri ifa etmeye başlamıştır. Çünkü Türkler/Osmanlı Sultanı İslam dünyasının halifesiydi.

³ Sadece 20.yüzyılda Batının/ Avrupalı ülkelerin ötekileştirdikleri Nazizm, Faşizm, Komünizm, Fundamentalizm ve İslam Medeniyetidir.

görmektedirler. Bugün Batı islamofobi altında kendi toplumuna bunu ifade etmeye çalışmaktadırlar. Bu düşünceleri ise gizlenemeyerek Soğuk Savaş döneminde ara verilen 1300–1400 yıllık çatışmaya geri döndüklerini ifadelerinde yer vermeye başladılar. İslam karşıtı fikir, düşünce ve propagandalara içerisinde yaşadığımız 21. yüzyılda Batılı araştırma kuruluşları ve medyaların sık sık yer verdiği görülmektedir. Batı medeniyetinde İslam karşıtı propagandaların artması akıllara, acaba islamofobi altında Huntigton'un "Medeniyetler Çatışması Tezi" doğrulanıyor mu? Sorusu gelmektedir. Çünkü Huntigton "Medeniyetler Çatışması ve Dünya Düzeninin Yeniden Kurulması" çalışmasında İslam ile Batı medeniyeti arasında çatışmasının kaçınılmaz olduğunu belirtmektedir. Huntigton'un "Medeniyetler Çatışması" tezine göre 21. yüzyıl medeniyetler arasındaki çatışmalarla şekillenecektir (Helmerich, 2011: 441–442). Ayrıca Huntinton, yeni şekillenecek dünya düzeninin ülkelerin geçmiş dönemlerde olduğunu gibi siyasi ekonomik ve gelişmişlik düzenine göre olmayacağı, yeni yapının devletlerin ve milletlerin kültürel özelliklerine göre şekilleneceğini belirtmektedir (Ayata ve Baloğlu, 2016: 378). Bugün Huntinton'un tezinden yola çıkarak uluslararası düzene bakıldığında, uluslararası yapı Katolik, Hıristiyan, Slav-Ortodoks, İslam, Konfüçyüs, Japon, Hindu, Latin Amerika ve Afrika olmak üzere farklı medeniyet bölgelerine ayrılmış ve bu bölgeler arasında irili ufaklı çatışmalar yaşanmaktadır ve medeniyetler arası çatışmanın en büyüğünün ise İslam ile Batı medeniyeti arasında yaşandığını ifade etsek, yanlış olmaz. Batılı ülkelerin İslam'ı terör olarak görmesiyle, İslam dünyasının kendi varlıklarına bir tehdit oluşturduğunu açıklamaları Huntinton'un tezini doğrulamaktadır. Daha 21. yüzyılın henüz başında gerçekleştirilen 11 Eylül saldırısı sonrası ABD Başkanı George W. Bush'un intihar saldırısına karşı başlattığı savaşı "Haçlı seferine" benzetmesi başta ABD olmak üzere Batı ile İslam dünyası arasında çatışmaların uzun vadede devam edeceğinin sinyalini vermiştir. Bu konuda Bush Amerikan vatandaşlarına hitaben yaptığı konuşmada, "Terörizme karşı bu Haçlı Seferi, bu savaş zamanı olacaktır. Amerikalılar sabırlı olmalıdır (Hürriyet, <http://www.hurriyet.com.tr/bushtan-hacl-seferi-yakistirmasi-16285>, 2017)" demiştir. Bush'un terörizm olarak gösterdiği İslam dünyasıdır. Bu konuşmayla Bush, "artık İslam dünyası bizden korksun, biz Hristiyan dünyasını Batı'nın içerisine sızmış bu korkunç ve bulaşıcı hastalıktan kesinlikle kurtulacağız, fakat bu mücadele uzun sürecektir" mesajını vermiştir. Bush'un bu konuşması Batılı diğer devletlerden destek görmüştür. Bu olayların hemen akabinde ise Batılı diğer devletlerin desteğiyle ABD'nin Afganistan ve Irak topraklarını işgal etmesi ve işgal sonrasında ABD'nin bu topraklara yerleşerek bölge halkını kontrol ve baskı altında tutmak istemesi Batı'nın İslam medeniyetine karşı başlattığı mücadelenin göstergesidir. 11 Eylül sonrası Asya'da Ortadoğu'da çatışmaların bitmemesi, Arap Baharı ile bölgede yeni sistem oluşturulmak istenmesi Batı ile İslam arası çatışmanın bir parçasıdır. Bölgedeki bu çatışmaların aktörü Batı medeniyetinin bizzat kendisidir. Bölgedeki çatışmalardan dolayı ülkesini terk etmek zorunda kalan Müslümanlar ABD ve Avrupa'nın herhangi bir ülkesine göç etmişlerdir. Fakat Avrupa'ya göç eden Müslümanlar göç ettikleri ülkelerde aşağılanarak hor görülmektedir. Bu ise Batı/Avrupa'da aşırı sağın ve ırkçılığın yükselmesini tetiklemiştir. ABD başkanlık yarışında Trump'ın ırkçı söylemlerle başkan seçilmesi ve başkan seçilir seçilmez ilk icraat olarak Müslüman ülkelere gelen kişilerin vizelerini iptal edip ABD'ye girişlerini yasaklaması ve İran gibi terör örgütlerini destekleyen ülkelerle mücadele edileceği mesajını vermesi ve bu mesajın pek çok Batılı veya Avrupalı ülkeler tarafından desteklenmesi Huntinton'un 21. yüzyılın İslam ile Batı medeniyetleri arasındaki çatışmalarla geçeceği tezini doğrulamaktadır.

Dolayısıyla 21.yüzyıl daha fazla mezhep ve kimlik çatışmalarına sahne olacaktır. Çünkü Batı, özellikle de AB ülkeleri küreselleşme ile yozlaşan kendi kültür ve toplumsal değerlerini, küreselleşmeyi frenleyerek Hristiyanlık değerleri etrafında birleştirme mücadelesi verecektir. Bu birleşimi ise ne ekonomi ne de siyasi politikalar ile yapacaktır. Bu birleşimi ırkçı sloganlar ile birilerini hor görerek, kendi öz kimlik ve kültürleri çerçevesinde yapacaklardır. Fakat bu politikalar AB'ye iç ve dış politika açısından, AB'nin dağılması gibi sonuçlar doğurabilir. Böylelikle Avrupa'da da yeni savaşları görebiliriz.

Yükselen Aşırı Sağın Avrupa Birliği'nin İç ve Dış Politikasına Etkileri; Dağılma mı? Çatışma mı?

AB üye devletlerinde sağcılığın yükselmesiyle Müslüman karşıtı ırkçı söylemlerin arttığını ve bu söylemlerin artmasıyla birlikte Birliğin içerisinde de yavaş yavaş kutuplaşmaların oluşmaya başladığını ifade edebiliriz. Birlik içerisinde kutuplaşmaların olmasıyla birlikte uzun vadede hem Batı'nın hem de AB'nin içeride ve dışarıda büyük sıkıntılar yaşayacağı kaçınılmaz bir gerçektir. AB tarihinin son 1000 yılı analiz edildiğinde, Avrupa topraklarında her yüzyıl içerisinde milliyetçi ve ırkçı politikalarından dolayı küçük veya büyük çaplı savaş ve çatışmalar yaşandığı görülmektedir. Avrupa tarihinde vuku bulan çatışmalara bakıldığında; ilk olarak Musevilik döneminde Yahudilerin kendilerinden olmayan gruba- kabilelere karşı uyguladığı aşırı ırkçı politikalarından kaynaklanan çatışmalar karşımıza çıkmaktadır. Bu ırkçı politikalarla Yahudiler kendinden olamayanları ötekileştirmiş ve öteki olarak adlandırılan gruba şiddet uygulamaya başlamışlar ve bu şiddet uzun zaman devam etmiştir. Baskı ve şiddet karşısında ötekileştirilen Yahudiler kendilerini bu baskıdan-şiddetten kurtaracak bir kurtarıcı “Mesih” beklemişlerdir. Hz. İsa böyle bir ortamda ortaya çıkmış ve öğretisi gerek, Yahudiler gerekse yoksul ve umutsuz halk arasında hızla yayılmıştır. Hz. İsa'nın öğretisinin hızlı bir şekilde yayılmasında en önemli etken yeni öğretinin Yahudiliğe benzemiş olmasıydı. İlk başlarda Hristiyanlık herkesi kucaklamış ve ayırım yapmamıştır. Çünkü her şeyden önce yeni öğretilerde seçilmiş kişi yoktu, tanrı sevgisi her şeyden önce gelmekteydi, özel zenginlik ve kişisel avantajlara karşıydı ve tüm zenginlik tanrıya aitti(Sander, 2008: 44–45). Bu özelliklerle Hristiyanlık, ta ki bu gerçek özelliğini yitirip farklı yorumlanıncaya kadar hızlı bir şekilde yayılmıştır. Hristiyan öğretisinin farklı yorumlanmaya başlanmasıyla Hristiyanlık içerisinde de öteki sınıflar oluşturulmuş ve bu tarihten itibaren Hristiyan gruplar(Mezhepler) arasındaki çatışmalar Avrupa topraklarında Otuz Yıl Savaşları sonrası imzalanan Vestfalya Barışı(1648) Antlaşması'na kadar devam etmiştir.

İslam'ın doğup yayılmaya başlaması uluslararası sistemin dengelerini tam olarak bozmamışsa da dengenin parçaları arasında sınırları keskinleştirmiş ve özellikle de Ortadoğu bölgesinde ağırlığını hissedilir bir şekilde artırmıştır. Her şeyden önce İslam dini; merhamet, sevecenlik, nezaketlilik ve hoşgörüyü dayanmaktaydı. İslam dininin bu özelliği çürümekte olan Hristiyanlık ve ırkçı Yahudilik karşısında önemli bir üstünlüktü. İslamiyet öğretisi bu özellikleriyle 600 ile 1000'li yıllar arasında dünya üstünlüğünü ele geçirmiş ve hızlı bir şekilde yayılmıştır. İslamiyet'in bu denli hızlı bir şekilde yayılmasını diğer dinler, özellikle Hristiyanlık ve Yahudiler kendi varlıkları açısından tehdit olarak görmüşler ve İslam'ı ötekileştirerek İslam'ı iyileştirilmesi gereken bir tür ruh hastalığı olarak algılamışlardır. Böylelikle İslam'a karşı bugüne kadar süren mücadeleyi başlatmışlardır. Önce halifelik

döneminde, sonra Emeviler ve Abbasiler ve Selçuklularla uzun mücadeleler vermişlerdir. 1000’li yıllardan itibaren Türklerin Steplerden inmesi ve devlet kurup İslam’ın halifeliğini üstlenmesiyle birlikte Hristiyan Batı dünyası Irkçı ve milliyetçi çıkar politikalarını 16.yüzyıla kadar aralıksız olarak Müslümanlara karşı sürdürmüştür. 1500’lü yılların ikinci yarısında Avrupa’da- Batı’da başlayan mezhep kavgaları 17. yüzyılda yerini çatışmaya bırakmıştır. 30 Yıl Savaşları olarak adlandırılan bu savaşın temeli bir Protestan-Katolik mücadelesi olarak gösterilse de, asıl amaç Avrupalı devletlerin siyasi çıkarlar çerçevesinde hareket ederek Avrupa’ya egemen olma ve hegemonya savaşlarıdır. Bu savaş Kutsal Roma Cermen İmparatorluğuna bağlı prensliklerin farklı taraflarda savaşması dolayısıyla Avrupa’da bir iç savaş niteliği taşımaktadır (Bosbach, 2017: 70).

Avrupa topraklarında vuku bulan bir diğer olay ise 18. yüzyılda gerçekleşmiştir. Avrupa tarihinde 7 Yıl Savaşları olarak bilinen ve İngiltere ve Fransa arasındaki imparatorluk kurma yarışının tüm dünyaya yayılmış mücadelesidir. Yedi Yıl Savaşlarını Avrupa kıtasında yaşanmış ilk dünya savaşı olarak tanımlayabiliriz. Yedi Yıl Savaşları İngiltere’nin üstünlüğü ile son bulmuş fakat İngiltere Amerika’daki kolonilerini 18.yüzyıl sonlarında Fransa’nın da desteğiyle kaybetmiştir. İngiltere 1775–1783 tarihleri arasında Fransa’nın desteğini alan Amerikan kolonilerinin başlattıkları mücadelede etkisiz kalarak bu kolonilerin bağımlılığını tanımak zorunda kalmıştır. Bu mücadeleyi bir büyük savaştan ziyade Avrupa’da bir yan iç savaş olarak değerlendirebiliriz. Aynı yüzyılın son dönemlerinde ve 19.yüzyılın başlarında Avrupa topraklarında gelecek yüzyılları ciddi bir şekilde etkileyecek olan Fransız devrimi ve Napolyon savaşları yaşanmıştır. Fransız devriminin sonuçlarından başta Avrupa olmak üzere tüm dünyada etkilenmeyen ülke, toprak kalmamıştır. Milliyetçilik ve liberalizm akımları dünyanın her bir köşesine yayılmış ve yeni ulusal devlet ve devletçiler kurulmuştur. Napolyon ise devrim sonrası başlattığı savaşlarla Avrupa’nın statüsünü değiştirerek Fransa hegemonyasında bir güç oluşturmak istemiştir. Napolyon’un bu politikası karşısında başta Avrupa’yı tek bir gücün egemenliğine bırakmak istemeyen İngiltere ve Avusturya olmak üzere Prusya ve Rusya gibi ülkeler durmuşlar, Napolyon’a karşı Viyana düzenlemelerini oluşturmuşlardır. Fakat her ne kadar Viyana düzenlemelerini oluşturan ülkeler Napolyon’un ilerleyişini durdurup onu eski sınırlarına geri çekilmesini sağlamış olsalar da liberal ve milliyetçi politikaların etkisinden kurtulamamışlardır(Uçarol, 2008: 34–35). Dolayısıyla 19. yüzyılın ikinci yarısına kadar bu akımların etkisinde kalan Avrupa toprakları kanlı devrimlere ve isyanlara sahne olmuştur.

19.yüzyılın ikinci yarısından itibaren Avrupalı ülkeler endüstrileşmenin de sağladığı dezavantajla yıkılmaya yüz tutan Osmanlı’nın topraklarını paylaşma planları yapmaya başlamışlardır. Fakat bu dönemde Avrupa’nın en büyük sorunlarından biri Rusya’nın yayılmacı politikalarıydı. Bilindiği gibi Rusya Osmanlı topraklarını ele geçirip Akdeniz-sıcak denizlere inme hevesindeydi. Avrupa’nın diğer devletleri de Rusya’nın bu politikalarına karşı durmaktaydı(Keleş, 2008: 53). Bu çerçevede İngiltere ve Fransa 1854–1856 tarihlerinde Osmanlı ile Rusya arasında gerçekleşen Kırım Savaşı’nda Osmanlıyı destekleyerek Rusya’nın kaybetmesinde önemli rol oynamışlardır. Ayrıca 19.yüzyılın ikinci yarısından sonra Avrupa toprakları, İtalya ve Almanya’nın ulusal birliklerini sağlamak için verdikleri mücadelelere tanıklık etmiştir.19. yüzyılın egemen güçlerinin birbirlerine karşı giriştiği rekabet politikalarının 20.yüzyıla sıçraması, Fransız İhtilali’nin getirdiği milletçilik akımının etkisi,

Avrupa topraklarında iki büyük kitlesel savaşın yaşanmasına neden olmuştur. Ayrıca Avrupa arenasında 1945–1990 yılları arasında ideolojik çatışmalar yaşanmıştır.

Yukarıda kısaca ifade edilen çatışmaların bazıları milliyetçi ve ırkçı politikalar, bazıları ideolojik, bazıları ise egemen, ulusal çıkar, sömürgecilik ve birinin diğerini ötekileştirmesine binaen vuku bulmuştur. Nedeni her ne olursa olsun Avrupa topraklarında vuku bulan bu çatışmalar Avrupalı devletlerin iç ve dış politikalarını olumsuz etkilemiştir. Bu savaş ve çatışmalardan dolayı Avrupa’da pek çok ülkede rejim değişiklikleri yaşanmış ve bu rejim değişikliği esnasında çıkan olaylar kanlı bir şekilde bastırılmıştır. Ayrıca Avrupa’da aşırı sağ kesimlerin yükselişe geçtiği dönemlerde ırkçılık artmış ve kendi aralarında gruplaşmalar ve ittifaklar oluşturarak birbirlerini ötekileştirmişlerdir. Bu ötekileştirmeler Avrupalı devletlere ekonomik, siyasi ve toplumsal açıdan büyük olumsuz sonuçlar doğurmuştur(Aksoy, Bilkad Salı Söyleşileri, 25.10.2011). En önemlisi de Avrupa’da bir türlü barış ve istikrar sağlanamamış ve milyonlarca insan hayatını kaybetmiştir. Güç peşinde koşan Batılı devletler gerçekleri II. Dünya Savaşı sonrası görmeye başlamışlar ve Avrupa’da barışın sağlanması için çözüm projeleri üretmeye başlamışlardır. Bu doğrultuda Avrupa Birliği projesini hayata geçirmek için büyük çabalar sarf etmişlerdir. İlk adımı da 1952 yılında yürürlüğe giren AKÇT ile atmışlar daha sonra 1957 Roma Antlaşmaları ile bu projeyi Avrupa Ekonomik Topluluğunu oluşturarak devam ettirmişlerdir(Aksoy, 2011: 35). Sonraki süreçlerde de genişleme ve derinleşme politikaları ile hem Avrupa’da bütünleşmeyi sağladılar, hem de Avrupa topraklarında barış ve istikrarı sağlamış oldular. Zira AB üyesi ülkeler 1952-2000’li yıllar arası süreçte aralarındaki sorunları milliyetçi ırkçı söylemlerden kaçınarak barışçıl yollarla çözmüşlerdir. Başka bir ifadeyle AB üyesi ülkeler ulus çıkarlar çerçevesinde değil de, ortak politikalar üreterek kendi aralarında ötekileştirme politikalarından uzak durmuşlardır. Mücadele etmişlerse de ortak düşmana karşı ortak hareket etmişlerdir.

Fakat 20.yüzyıl son dönemi ve 21. yüzyılın başlarında AB ülkelerinden farklı sesler ortaya çıkmaya başlamış ve AB üyesi ülkeler ulus çıkarları çerçevesinde hareket ederek ortak politikardan ödün vermeye başlamışlardır. Özellikle 2000’li yıllarda gerçekleştirilen yanlış genişleme politikaları Avrupa Birliği vatandaşlarının dikkatini çekmiş ve bu dikkat tepkilere neden olmuştur. Hem yanlış yapılan genişleme politikaları çerçevesinde Birliğe yeni üye olarak katılan ülkelere Almanya, İngiltere ve Fransa gibi birliğin gelişmiş ülkelerine gerçekleşen göç akımı, hem de Ortadoğu ve Afrika ülkelerinden gerçekleşen düzensiz göçmen dalgaları AB üyesi ülkelere sağ kesimin ve milliyetçi politikaların yükselmesine neden olmaktadır. Avrupalı pek çok bilim adamı, Avrupa Birliği’ndeki yükselen aşırı sağın nedenini olarak Müslüman ülkelere gelen göç akımı(Feinberg,https://monde-diplomatique.de/artikel/!5291147: 25.02.2017) ve göç akımına bağlı olarak üye ülkelerde oluşan istihdam ve güvenlik sorunlarına dayandırmaktadır. Başka bir ifadeyle Türkiye gibi diğer Müslüman ülkelere AB’ye sığınan göçmen veya mülteciler üye ülkelerde işsizlik, ekonomik krizler ve güvenlik sorunlarının kaynağı olarak gösterilmektedir. Fakat AB üyesi ülkelerin karar vericileri gerçekle yüzleşmekten korktuklarından, Avrupa’daki siyasi, ekonomik ve toplumsal krizlerin gerek AB nezdinde gerekse AB üyesi ülkelerin aldıkları kararlardan kaynaklandığını açıklayamamaktadırlar. Öncelikle AB üyesi ülkelerin karar vericileri yaşanan göç akımlarının sadece Müslüman veya Afrika kökenli ülkelere mi? yoksa Birlik üyesi ülkelere de Avrupa vatandaşlığı çerçevesinde göçler yaşanmakta mıdır? Sorusunun cevabını kendi vatandaşına anlatması gerekmektedir. Ayrıca AB üyesi ülkelerin

karar vericileri Asya, Ortadoğu ve Afrika ülkesi vatandaşlarının neden ve kimlerden dolayı ülkelerini terk edip Avrupa'nın herhangi bir ülkesine göç etmek zorunda kaldıklarını izah etmelidir. Bu soruların cevabı verilmediği sürece İslam dini her zaman Avrupalıların gözünde terörist bir din ve öteki olarak kalacaktır.

1 21.yüzyıla siyasi ve ekonomik çerçevede bakıldığında Batı, özellikle AB üyesi ülkelerde gelecek dönemlerde sadece Müslümanların öteki olarak algılanmayacağı, bugün bu algıyla AB'nin İslam üzerinden hedef şaşırtılmak istendiği ifade edebiliriz. Bunun nedeni de şu şekilde ifade edilebilir; Bugün AB üyesi ülkelerde Müslümanlar hedef gösterilerek toplumsal gruplaşmalar olduğu gözlemlenmektedir. Bu gruplaşmalar gelecekte Hristiyan toplumlar arasında ötekileştirmelere neden olup bir asrın projesi olan AB'nin dağılma sürecini başlatıp akabinde de AB'nin dağılmasını neden olabilir. Örneğin 2008 yılından itibaren Avrupa Birliği'ne gerçekleşen iç göç neredeyse Birliğe üçüncü dünya ülkelerinden gerçekleşen göç oranına yaklaşmış olup, hatta bazı ülkelerde bu rakam oldukça fazladır. Aşağıda European statistics Explained sayfasından alınan 2014–2015 yılına ait olan tablo AB'nin iç ve dış göç sorununu daha açık bir şekilde ifade etmektedir (Eurostat, [http://ec.europa.eu/eurostat/statis/tics-explained/index.php/File:Immigration_by_citizenship_2014_\(%C2%B9\)_YB16-de](http://ec.europa.eu/eurostat/statis/tics-explained/index.php/File:Immigration_by_citizenship_2014_(%C2%B9)_YB16-de). Png: 16.02.2017).

	Einwanderer insgesamt		Staatsangehörige		Insgesamt		Nichtstaatsangehörige		Staatenlose		
	(in Tsd.)	(in %)	(in Tsd.)	(in %)	(in Tsd.)	(in %)	(in Tsd.)	(in %)	(in Tsd.)	(in %)	
Belgien	124,8	17,6	14,1	105,9	84,9	64,6	51,8	41,3	33,1	0,0	0,0
Bulgarien	26,6	9,5	38,7	17,0	64,0	1,4	3,4	13,3	37,4	0,3	1,2
Tsch. Republik	29,9	5,8	19,3	24,1	80,7	14,8	49,3	9,4	31,4	0,0	0,0
Dänemark	68,4	19,3	28,3	49,0	71,7	23,8	34,9	24,5	35,8	0,7	1,0
Deutschland	884,9	88,4	10,0	790,2	89,3	415,9	47,0	372,4	42,1	1,9	0,2
Estland	3,9	2,6	65,5	1,3	34,4	0,2	4,0	1,2	29,6	0,0	0,8
Irland	67,4	12,4	18,4	55,0	81,6	26,2	38,8	28,7	42,6	0,1	0,1
Griechenland	59,0	29,5	50,0	29,5	50,0	16,0	27,1	13,5	22,9	0,0	0,0
Spanien	305,5	41,0	13,4	264,5	86,6	100,0	32,7	164,4	53,8	0,1	0,0
Frankreich	339,9	126,2	37,1	213,7	62,9	83,5	24,6	130,2	38,3	0,0	0,0
Kroatien	10,6	4,8	45,3	5,8	54,6	2,3	21,9	3,5	32,6	0,0	0,1
Italien	277,6	29,3	10,5	248,4	89,5	68,1	24,5	180,3	64,9	0,0	0,0
Zypern	9,2	1,4	15,3	7,8	84,7	3,7	40,8	4,0	43,9	0,0	0,0
Lettland	10,4	5,9	56,6	4,4	42,9	0,9	8,9	3,5	33,9	0,0	0,1
Litauen	24,3	19,5	80,4	4,8	19,6	0,7	2,7	4,1	16,8	0,0	0,1
Luxemburg	22,3	1,3	5,9	21,0	94,0	16,5	74,1	4,4	19,9	0,0	0,0
Ungarn	54,6	28,6	52,4	26,0	47,6	10,5	19,3	15,5	28,3	0,0	0,0
Malta	8,9	1,8	20,5	7,1	79,5	4,4	49,6	2,7	29,9	0,0	0,0
Niederlande	145,3	37,4	25,8	107,8	74,2	58,4	40,2	47,8	32,9	1,6	1,1
Österreich	116,3	9,2	7,9	106,9	92,0	67,0	57,6	39,4	33,9	0,5	0,4
Polen	222,3	127,8	57,5	94,3	42,4	27,2	12,3	67,0	30,1	0,1	0,0
Portugal	19,5	10,2	52,4	9,3	47,6	3,4	17,3	5,9	30,3	0,0	0,0
Rumänien	136,0	123,9	91,1	12,1	8,9	1,2	0,9	10,9	8,0	0,0	0,0
Slowenien	13,8	2,5	18,3	11,3	81,7	3,3	23,6	8,0	58,1	0,0	0,0
Slowakei	5,4	2,9	54,9	2,4	45,1	2,0	36,8	0,4	8,3	0,0	0,0
Finnland	31,5	7,9	24,9	23,1	73,4	9,5	30,1	13,6	43,1	0,1	0,2
Schweden	127,0	20,9	16,4	105,6	83,2	28,1	22,1	70,7	55,7	6,8	5,3
Ver. Königreich	632,0	81,3	12,9	550,7	87,1	263,6	41,7	287,1	45,4	0,0	0,0
Island	5,4	1,9	35,8	3,4	64,2	2,9	53,2	0,6	10,3	0,0	0,8
Liechtenstein	0,6	0,2	26,7	0,5	73,3	0,2	39,8	0,2	33,5	0,0	0,0
Norwegen	66,9	6,9	10,3	60,0	89,6	35,1	52,5	24,3	36,3	0,6	0,8
Schweiz	156,3	26,2	16,7	130,1	83,2	94,4	60,4	35,7	22,9	0,0	0,0

(*) Die Summe der Werte für die einzelnen Kategorien von Staatsangehörigkeiten kann aufgrund von Rundungen und der Nichtberücksichtigung der Kategorie unbekannt Staatsangehörigkeit in der Tabelle vom Gesamtwert abweichen.
Quelle: Eurostat (Online-Datencode: migr_imm1ctz)

Tabloda büyük ve gelişmiş AB üyesi ülkelerin hem iç, hem de dış göç aldığı görülmektedir. Tablonun açıklanmasında AB'nin kendi içerisinde yaşanan göç artışı siyasi, ekonomik ve sosyal faktörlere dayandırılmaktadır. Özellikle AB'deki iç göç dalgası 2000'li yıllarda gerçekleşen genişleme dalgasından sonra hızlı bir artış göstermiştir. Bir de bu yanlış genişleme politikalarının üzerine 2008 ekonomik krizi eklendiğinde birlik içerisindeki iç göç dalgasını daha da artırmıştır. Çünkü AB, birliğe yeni dâhil olan üye ülkelerin birliğe uyum sağlamasını beklemeden üyeliklerini onaylamıştır. Bu onayla birlikte Bulgaristan, Kıbrıs Rum kesimi, Romanya, Macaristan gibi refah seviyesi düşük ülkelere İngiltere, Almanya ve Fransa gibi birliğin diğer gelişmiş ülkelere kalifiyesiz ve niteliksiz göçlerde başlamıştır. Bugün AB'nin en çok göç alan ülkelerin metrolarında, garlarında ve sokaklarında dilenciler

AB'nin yeni üye ülkeleri vatandaşlarıdır. Ayrıca Birliğe yeni üyelerin artmasıyla birlik sınırları içerisinde gasp, hırsızlık ve adam öldürme gibi olaylarda artmıştır. Bununda yanda genişleme ile birlikte hem AB'nin, hem de AB üyesi ülkelerde, yeni üyelere göç eden insan gücünün düşük ücret karşılığında çalışması, gelişmiş ülkelerin kendi vatandaşlarındaki işsizlik sayısının da artmasına neden olmuştur. Örneğin bir Almanın saat ücreti 15- 20 Avro iken, bir Macar su tesisatçısı saat ücreti 3-5 Avro karşılığında (ayrı) çalışmaktadır. Böylelikle Almanya'da bir işveren tercihinin daha az ücret karşılığında çalışan Macar, Çek veya Slovak gibi ülke vatandaşlarını tercih etmektedir. Ayrıca yeni üye ülkelerde daha düşük sermaye ile yeni yatırımlar kolaylıkla yapıldığından dolayı, AB'nin köklü işveren firmaları işçilere daha az ücret ve devlete daha az vergi ödeyebilmek için Alman, İngiliz ve Fransız firmaları firma merkezlerini veya şubelerini bu yeni ülkelere taşımışlardır. Bu ise kendi ülkelerinde işsizliğin artmasına neden olmuştur.

Birde bu gelişmelere Almanya, İngiltere ve Fransa gibi Batılı devletlerin ulusal çıkarlar çerçevesinde hareket edip Ortadoğu bölgesine müdahale etmesi ve bu bölgede çatışmalara neden olması, bölge ülkelerinin vatandaşlarının Avrupa'ya göç etmesine neden olmuştur. Fakat Bugün Avrupa'da yaşanan iç ve dış göçlerin faturasının Müslümanlara kesildiği görülmektedir. Dolayısıyla Avrupa'da yaşanan göç krizi hem genelde Batı'da hem de AB'de sağcılarının ve İslam karşıtı kitlelerin sayısının artmasına neden olmaktadır.

Avrupa Birliği'nde sağcı kesim ve milliyetçi politikaların artması birliğin sadece iç politikasını etkilemediği gibi dış politikasını da ciddi bir şekilde etkilemektedir ve gelecek yıllarda da bu etki daha da artacaktır. Birliğin gelişmiş ülkelerindeki İslam karşıtlığı gelecek yıllarda yukarıda bahsedilen nedenlerden ötürü yabancı düşmanlığını da kapsayacak şekilde genişleyip birliğin bir üye ülkesi, birliğin diğer bir ülkesinin vatandaşlarını ötekileştirip istenmeyen ülke vatandaşları olarak ilan edebilir. Bu olumsuz senaryoya bir de İngiltere'nin Birlikten ayrılma isteği eklenirse AB'yi gelecek dönemlerde daha karamsar günlerin beklediğini ifade edebiliriz. Örneğin Brexit başarılı olur ve İngiltere AB'den ayrıldıktan sonra refah ve istikrar anlamında iyiye giderse, bunun AB üyelerine vereceği mesaj çok önemlidir. Brexit ile İngiltere AB'nin diğer üyelerine AB'nin dışında kalmanın içinde olmaktan daha iyi olduğu mesajını verirse AB'nin diğer üye ülkelerinin de İngiltere'yi takip etme olasılığı oldukça yüksektir. Birde AB içerisinde belirsizliğini koruyan Rusya meselesi var. Rusya Soğuk Savaş'tan kısa bir süre sonra Avrasya politikası çerçevesinde Avrupa'nın doğusundan batısına doğru harekete geçmiştir. Rusya'nın bu hareketine karşı AB fazla etkili olamamış, sadece Almanya Şansölyesi Merkel'in zorlamasıyla Rusya'ya bazı yaptırımlarla karşılık vermeye çalışmıştır. Fakat bugün Merkel Almanya'da eski gücünü kaybetmiş durumdadır. Merkel uzun bir süre Avrupa Birliği'nde statükonun korunmasında önemli rol oynamıştır. Bugün AB'nin diğer ülkelerinde olduğu gibi Almanya'da da aşırı sağ partiler oy oranını artırmıştır. Bu artışın nedenleri arasında Almanya'daki mevcut Merkel iktidarının yapmış olduğu politikalarda etkili olmuştur. Almanya'daki gelecek seçimi Merkel'in kaybetmesi demek AB'nin büyük sıkıntılar yaşayabileceği anlamına gelmektedir (Aydın, <http://www.salom.com.tr/newsdetails.asp?id=102227>: 10.03.2017). Bu gelişmeler AB'yi parçalanmaya götürebilecek bir süreci başlatabilir veya farklı çemberlerden oluşan farklı bir Avrupa Birliklerini ortaya çıkartabilir. Ayrıca Trump'ın ABD başkanı olarak seçilmesi ve Trump'ın başkan seçilir seçilmez ABD'nin Trans-Pasifik Serbest Ticaret Anlaşması'ndan (TPP) çekildiği kararı onaylaması genelde Batı özelde AB'de devletlerinin merkantilist

politikalara yönelmesini tetikleyerek gruplaşmaların ve ittifaklaşmaya giden sürecin fitilini de ateşlemiştir. Avrupa tarihinde Avrupalı devletler ne zaman merkantilist politikalara yöneldiyse bu politikaların sonucu çatışmalar ile sonuçlanmıştır. Anti-islamizm ve merkantilist politikalar birleştiğinde Avrupa topraklarında çatışma kaçınılmaz olabilir. Bu ise bir barış projesi olan AB'nin dağılması ve Avrupa'da farklı yeni ittifaklaşmalara neden olabilir.

Sonuç olarak şunu ifade edebiliriz ki, AB'de islamofobi altında İslam düşmanlığının artması AB'ye dış politika açısından ciddi ekonomik sorunlar yaşatması kaçınılmazdır. AB gelecek yıllarda ciddi ekonomik sorunlar yaşamaması için İslam karşıtlığı algısını Müslüman ülkelerle ilişkileri çerçevesinde değerlendirmesi gerekmektedir. Bugün devletlerin veya örgütlerin varlığı devletlerle gerçekleştirilen ilişkilere bağlıdır. Oysa Batılı özellikle de AB üyesi ülkeler bu ilişkileri görmezden gelerek, Müslüman ülkeleri ötekileştirerek 21.yüzyılda oluşturulmaya çalışılan yenedünya düzeninde onlara yer vermeme uğraşı içerisinde. Fakat Batı dünyasının, Müslüman ülkeleri ötekileştirerek istenmeyen olarak ilan etmenin ve yenedünya düzeninde Müslüman ülkelere yer vermemenin olumsuz faturasını iyi hesaplaması gerekmektedir. Çünkü düne kadar Batılı-Avrupalı pek çok ülke gelecek senaryolarını ve stratejilerini Müslümanların yoğun olduğu Ortadoğu bölge üzerine yapmış ve mevcut güçlerini bu stratejileri ile Batı'ya- Avrupa'ya akan Arap ve Müslüman ülkelerin sermayeleriyle pekiştirmişlerdir. Bu ise Batılı-Avrupalı ülkelerin ekonomik ve iktisadi politikaların gelişmesi ve refah seviyelerinin yükselmesinde etkili olmuştur. Bugün ise Batılı-Avrupalı ülkeler mevcut stratejilerini İslam karşıtlığı üzerine kurmuş ve bölge ile ilişkilerini kurdukları ve destekledikleri DAES, PKK, PYD ve FÖTE gibi örgütlerle gerçekleştirmek istemektedir(Özalp,2016: 135). Batılı veya Avrupalı ülkelerin İslam'ı hedefteki düşman olarak ilan edip bölge ile ilişkilerini terör örgütleriyle gerçekleştirmek istemesi, başta Türkiye olmak üzere neredeyse bölge ülkelerinin tamamında Batı veya Avrupa karşıtlığının artmasına neden olmuş, bölge ülkelerinin sermayesi Batı'dan başka Türkiye gibi güvenilir ülkelere kaymaya başlamıştır. Müslüman topraklarda neredeyse terör örgütlerinden başka Batı yanlısı ülke kalmıştır. Başka bir ifadeyle terör örgütleri dâhil Batı'dan başka Batı yandaşı ülke yok denecek kadar az kalmıştır. Birde Batı karşıtı ülke olarak Rusya eklendiğinde 21.yüzyıl genelde Batı-özde AB için dış ilişkilerin koordinasyonu süreci ve enerji politikaları çerçevesinde sancılı geçecektir. Hatta Huntington'unda ifade ettiği gibi 21.yüzyılda İslam'ın ötekileştirilmesiyle İslam ile Batı medeniyeti arasında çatışmalarla şekillenecek ve ayrıca bu çatışmalar Batılı devletlerin geçmiş yıllarda olduğu gibi ulusal çıkarlarını tekrar ortaya çıkartacaktır. Medeniyetler arası başlayan çatışmalar sonraki süreçlerde ulusal çıkar çatışmalarına dönüşerek AB'nin dağılması ve Batı topraklarında kısmen yaşanacak olan ulusal çıkar merkezli yeni bir savaşa ya da çatışmalara neden olabilir. Çünkü Avrupa tarihi her yüzyılda irili ufaklı pek çok çatışma ve savaflara tanıklık etmiştir. Dolayısıyla 21.yüzyılda da böyle bir çatıma veya yeni bir savaş kaçınılmaz görülmektedir.

Sonuç yerine; Genel Değerlendirme

Medeniyetin beşiği Avrupa, içerisinde yaşadığımız 21.yüzyılda aşırı sağın ve İslam düşmanlığının yeniden artmasıyla tehlikeli sinyaller vermektedir. Avrupa Birliği'ndeki aşırı sağın yükselişe geçmesinin ilk sinyali 1999 yılında Avusturya'da Jörg Haider liderliğindeki Özgürlükçü Partisi'nin(ÖFP) oy oranını(%26) ciddi bir şekilde artırması olmuştur.

Avusturya'da aşlayan bu yükseliş AB'nin diğer üyesi ülkelerde de kendini hissettirmiştir. Avusturya'da başlayan bu yükseliş 2000'li yıllarda Fransa'da Jean Marie Le Pen, Bulgaristan'da ATAKA'nın, Danimarka'da Dansk Folkeparti, Hollanda'da Özgürlük Partisi'nin(PVV),Norveç'te Fremdskrittpaetiet'nin, Macaristan'da Jobbik'in ve Yunanistan'da Hrisi Avgi'nin oy oranlarını artırmasıyla genişlemiş ve hatta bu partiler hükümet ortakları olmuşlardır. Bu tablo AB'deki gidişatın vahametini ortaya koymaktadır. Özellikle 2000'li yıllarda AB'deki aşırı sağın yükseliş nedenini şu şekilde sıralayabiliriz;

- İslamofobi: Avrupa Birliği'nde aşırı sağın yükselişinin en önemli nedenlerinden biri genelde Batı özelde Avrupalı ülkelerin daha İslam'ın doğup yayılmaya başladığı andan itibaren ötekileştirdiği İslam dini ve onun mensubu olan Müslümanlara karşı beslenen kin ve korku çerçevesinde bakmaları ve dolayısıyla İslam dinini iyileştirmesi gerek hastalık olarak nitelendirmelerinden kaynaklanmaktadır. Özellikle 11 Eylül saldırıları sonrası Batıda Müslümanlar kendilerine yönelik tepkiler artmış, fakat bu tepkiler AB özelinde daha da vahim bir hal almıştır. Zira AB bu tepkilerin nedeni olarak Avrupa'daki Müslümanların 21. yüzyılda hâlâ feodal sistemi benimsemelerini ve AB'nin demokratik laik sistemine entegre olamamaları iddiasını göstermektedir. Ayrıca AB, Müslümanların AB sistemine entegre olmaktan çekinmelerini Avrupa halkının kendilerine ön yargılı yaklaşımlarına neden olduğunu ve bu ön yargılarda Müslümanları Avrupa halkının gözünde sevimsiz hale getirdiği tezini savunmaktadır.
- Ekonomik kriz ve işsizlik: Avrupa Birliği'nde sağ kesimin aşırı bir şekilde yükselmesinin bir diğer nedeni de 2008 yılında başlayan ekonomik krize çözüm bulunmaması ve hâlâ devam etmesidir. Özellikle pek çok AB üyesi ülkelerde genç işsizlik oranının alışılmadık bir şekilde yükselmesi gençleri milliyetçi ve ırkçı eylemlere teşvik etmektedir. Bilhassa genç nüfus AB ve ülkelerindeki işsizliğin yükselmesini dış göç ve yapılan yanlış ve gereksiz genişleme sürecine bağlamaktadır.
- Solun Zayıflaması ve ırkçılık: Avrupa Birliği'nde sağ kesimin hızlı bir artış göstermesinin bir diğer nedeni, Avrupa devletlerini büyük savaşlara sürüklemiş olmasına rağmen bugün hâlâ AB üyesi pek çok ülkede etkinliğini sürdüren ırkçılık ve eylemleridir. Bugün Almanya gibi pek çok AB üyesi ülkelerde Müslüman ve yabancılara karşı ırkçı eylemler gerçekleşmekte ve bu eylemler ise her geçen gün artmaktadır. Fakat hiçbir AB üyesi ülke artan bu ırkçı örgütlere karşı herhangi bir politika geliştirememektedir. AB üyesi ülkelerin artan ırkçı eylemlere karşı sessiz kalması aşırı sağ siyasi partilerin oy oranlarını artırarak siyasal alanda yer almalarına neden olmaktadır. Aynı zamanda da bu durum AB'de bir zamanlar büyük oy oranına sahip olan siyasi sol partilerin gerilemesine neden olmaktadır. Ayrıca aşırı sağ kesimin yükselmesi sosyalist sol ve düşüncesinin zayıflamasına neden olmuştur. Fakat siyasi sol partiler ve mensupları bu düşüşün farkında olup oylarını tekrar artırabilmek için aşırı sağ kesim gibi ırkçı söylemlerde bulunmaktalar ve hatta ırkçı faaliyetleri desteklemektedirler.
- İç Göç: Avrupa Birliği'nin özellikle 2000'li yıllarda gerçekleştirdiği genişleme dalgası ve bu genişleme dalgasıyla yeni üye ülkelerin vatandaşlarının Almanya, İngiltere ve

Fransa gibi gelişmiş AB üyesi ülkelere daha iyi yaşam standartlarına kavuşmak için kontrolsüz bir şekilde göç etmelerine neden olmuştur. Genişleme dalgasıyla gerçekleşen bu iç göç gelişmiş pek çok AB üyesi ülkelerin hem sağ hem de sol düşünen kesimini rahatsız etmiştir. Bu rahatsızlık AB üyesi ülkelerde yeni üye ülke vatandaşlarının istenmeyen kişiler olarak görülmesine, yani insanların ötekileştirilmesine neden olmuştur. Genişlemeyle ortaya çıkan iç göçe ilk tepki aşırı sağcılardan gelmiş ve oy kaybı yaşayan sol düşünce ise bu tepkileri desteklemektedir. Fakat her ne kadar AB’de kontrolsüz iç göç merkezli ırkçı tartışmalar yaşansa da ırkçı eylemlerle fatura dış göç yani Müslümanlara kesildiği görülmektedir. AB’deki işsizliği, güvenlik sorunlarının ortaya çıkmasının ve ekonomik gerilemenin kaynağı olarak Müslümanlar gösterilmektedir. Bu düşünceyi ise AB medya örgütleri, araştırma merkezleri ve sivil toplum örgütleri destekleyerek birlik içerisinde öteki algısı yaratılmasına neden olmaktadır. Müslüman merkezli oluşturulan bu ötekileştirme AB üyesi ülkelerde aşırı sağın yükselmesini tetiklemektedir.

Yukarıda ifade edilen nedenlerden dolayı AB’de aşırı sağın yükselmesi aynı zamanda da üye ülkelerde ırkçılığı ve ırkçı eylemleri artmasına neden olmaktadır. Aşırı sağ partilerin sempatanlarının artması gelecek dönemlerde AB’yi parçalanma veya bölünme ve hatta Avrupa merkezli yeni bir kitlesel savaş gibi içinden çıkılmaz durumlara itebilir. Gelecekte sıkıntı çekmemek için AB ve üyesi ülkeler bugünden itibaren aşırı sağın ve akabinde artan ırkçı eylemlerin yükselmesine engel olmalıdır. AB aşırı sağın yükselmesini tetikleyen İslamofobinin/Anti-İslamizm politikalarına son vererek mutlak çözüme kavuşturması gerekmektedir. Bu politikalara son verebilmek için öncelikle AB üyesi ülkelerin liderlerinin, halkın ve medyanın önünde İslam’ın ve mensubu Müslümanların kendileri için bir düşman olmadıklarını kendi halkına izah etmesi gerekmektedir. Daha sonra ülkeleri içerisinde yaşayan Müslümanların hakları verilmesi için anayasalarında yasal düzenlemeler yapmaları gerekmektedir. Çünkü genelde Batı, özeldense Avrupalı ülkeler antisemitizm yani Yahudi düşmanlığını çok iyi biliyorlar ve Yahudi düşmanlığına son verebilmek için Batılı/ Avrupalı demokratik ülkeler Yahudi düşmanlığı yapanları insanlık suçu işlemiş saymaktadır. Aynı düzenlemeyi Batılı/Avrupalı ülkeler İslamofobi çerçevesinde oluşan İslam düşmanlığını önlemek amacıyla insanlık suçu sayarak yapabilir. Ayrıca Batılı/ Avrupalı yayın organları İslamofobi yayın politikalarını bırakıp, İslam dininin ilke ve prensipleri olduğu ve dolayısıyla insan hakları çerçevesinde Müslümanların kendi dinlerinin ilke ve prensipleri doğrultusunda yaşama hakkı olduğunu bütün Batı halkına doğru bir şekilde aktarması gerekmektedir. Aksi takdirde Müslümanlar Batı toplumu gözünde hep öteki olarak kalır ve bu ise zaten temeli atılmış olan medeniyetler çatışmasının daha da yaygınlaşmasına neden olup, AB gibi bir barış projesinin dağılmasına ve Avrupa topraklarında yeni bir çatışmanın veya savaşın ortaya çıkmasına yol açabilir.

Kaynakça

- Aksoy, Metin Aksoy, “İslamofobi”, Bilkad Salı Söyleşileri, 25 Ekim 2011.
Aksoy, Metin, “Avusturya ve Türkiye-AB İlişkileri” ‘Selçuk üniversitesi, Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi, Yıl, Cilt 16, Sayı22, 2011, ss. 33–58.

- Aksoy, Metin, “Kooexistenz der Religionen Europa – am Beispiel Islam und Christentum,, Gerald G. Sander/Konrad Scors (Ed.) Die Identität Europas – Was ist “europäisch,,? Zur Beitrittsdiskussion in die Europäische Union, Verlag Dr. Kovac, Hamburg, 2011.
- Aktaş, Murat, “Avrupa’da Yükselen İslamofobi ve Medeniyetler Çatışması Tezi “Ankara Avrupa Çalışmaları Dergisi, Cilt,13,No.1,2014,ss. 31–54.
- Ayata, Ali, Zwischen İslam und Laizismus Die Aktuelle Situation in der Türkei. International *Die Zeit schrift für internationale Politik*, 2010,ss.19-24.
- Ayata, Ali ve Baloglu Mine. Avrupa da Yükselen Yabancı Düşmanlığı ve İslamofobi. Uluslararası Osmanlı Sosyal Bilimler Kongresi, Bildiri Kitabında yayınlanmış tam metin, 2016, ss.375–383.
- Ayata, Ali, Avrupa Birliğinde Demokrasi Entegrasyon ve İslamfobia. 7. Uluslararası Türk Dünyası Sosyal Bilimler Kongresi, 2009, ss. 395–406.
- Bosbach, Frans, Krieg und Mehrfacherschaft im 17.Jahrhundert, <http://usd.ff.cuni.cz/?q=system/files/bosbach.pdf>,s.70, (Erişim Tarihi: 12.03.2017).
- Aydın, Mustafa, “Türkiye’de muhafazakâr, dindar ve milliyetçi taban büyüyor” <http://www.salom.com.tr/newsdetails.asp?id=102227>,(Erişim Tarihi: 10.03.2017).
- CİTİZEN TİMES, “Muslimische Bevölkerungsentwicklung 1990–2030”<http://www.citizen-times.eu/2011/02/01/muslimische-bevoelkerungs-entwicklung-1990-2030/>, (Erişim Tarihi: 06.02.2017).
- European Commission, “Report Discrimination in the EU in 2015” Special Eurobarometer 437, 2015, http://www.Euinet-europe.org/IMG/pdf/ebs_437_en.pdf,(Erişim Tarihi: 06.02.2017).
- Eurostat, Immigration by citizenship”,[http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/File:Immigration_by_citizenship_2014_\(%C2%B9\)_YB16-de.png](http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/File:Immigration_by_citizenship_2014_(%C2%B9)_YB16-de.png), (Erişim Tarihi: 16.02.2017).
- Feinberg, Joseph Grim, “Die Verteidiger Europas Warum die neue radikale Rechte in Ost und West so erfolgreich ist”, <https://monde-diplomatique.de/artikel/15291147>, (Erişim Tarihi: 25.02.2017).
- Helmerich, Antje, “Frieden und Nationalismus” Ed. Hans J. Gießmann und Bernhard Rink, *Handbuch Frieden*, VS Verlag Wiesbaden, 2011.
- Hürriyet Gaztesi” Bush’tan ‘Haçlı seferi’ yakıştırmaları”, <http://www.hurriyet.com.tr/bushtan-hacl-seferi-yakistirmasi-16285>,(Erişim Tarihi: 09.02.2017).
- Karşlı, Necmi “İslamofobi’nin Psikolojik Olarak İncelenmesi”, Din Bilimleri Akademik Araştırma Dergisi, Cilt.13,s.1, 2013,ss.75–100.
- Keleş, Erdoğan, “Kırım Savaşı’nda (1853-1856) Karadeniz ve Boğazlar Meselesi” Osmanlı Tarihi Araştırma ve Uygulama Merkezi Dergisi,sayı 53, 2008,ss.149- 194.
- Marsden, Chris, “Der Aufstieg der Rechtsextremen in Europa” <https://www.wsws.org/de/articles/2013/11/26/pers-n26.html>,(Erişim Tarihi: 18.02.2017).
- Özalp, Mustafa, “İşid’in Ortaya Çıkışı ve Bunun Türkiye-İrak Ekonomik İlişkilerine Yansımaları”, *Osmanlı den 21.yüzyılı okumak*, Uluslararası Osmanlı Sosyal Bilimler Kongre, Yayınlanmış tam Metin, Bilecik, 12–14 Ekim 2016,ss.134–142.
- PEW, “The Future of the Global Muslim Population”<http://www.pewforum.org/2011/01/27/the-future-of-the-global-muslim-population/>, ve Pew Forum on Religion & Public Life (2011: 123).(Erişim Tarihi: 06.02.2017).
- Sander, Oral, Siyasi Tarih, İlkçağlardan 1918’e, İmge Kitabevi, Ankara, 2008.

AKADEMİK BAKIŞ DERGİSİ

Sayı: 61 Mayıs - Haziran 2017

Uluslararası Hakemli Sosyal Bilimler E-Dergisi

ISSN:1694-528X İktisat ve Girişimcilik Üniversitesi, Türk Dünyası
Kırgız – Türk Sosyal Bilimler Enstitüsü, Celalabat – KIRGIZİSTAN

<http://www.akademikbakis.org>

Sumbas,Ahu,” Batı Avrupa’da Yükselen Yeni Irkçılık Üzerine Bir Deneme”, Alternatif
Politika, Cilt. 1, Sayı. 2, 2009, ss.260–281
Uçarol, Rifat, Siyasi Tarih, 1789–2001, Der Yay. İstanbul,2008.